

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

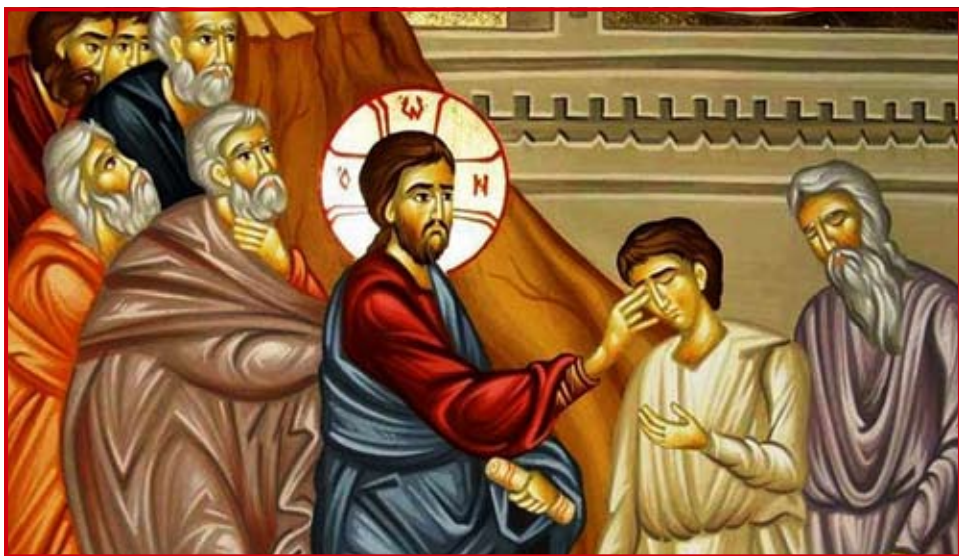

VINDECAREA A DOI ORBI ȘI A UNUI MUT DIN CAPERNAUM

DUMINICA A 7-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea a doi orbi
și a unui mut din Capernaum*)

†) SF. IER. NIFON, PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI
SF. MC. EVPLU, ARHIDIACONUL

**Înainte să-i vindece pe cei doi orbi, care Îl rugau pe Domnul de vindecare,
El i-a întrebat: Credeți voi că Eu pot să fac aceasta? Ei au răspuns: Credem!
Și Domnul le-a spus atunci: Fie vouă după credința voastră!- și i-a vindecat.
Întotdeauna când Domnul Iisus Hristos voia să vindece pe cineva,
mai întâi întreba dacă au credință și doar pe cei care credeau îi vindeca.**

Condiția necesară pentru primirea harului vindecării era credința celor care așteptau această vindecare. De ce era așa? Pentru că minunile Domnului sunt revărsările Duhului Sfânt asupra oamenilor, iar harul Duhului Sfânt poate fi primit doar de acele inimi care, cu credință fierbinte, sunt deschise pentru primirea lui. Așa cum este necesară antena pentru captarea undelor, la fel este necesară o inima curată și plină de credință pentru primirea harului lui Dumnezeu, fiindcă prin aceasta are loc o mare taină a comuniunii Duhului lui Dumnezeu cu duhul omului.

Cum se poate petrece o asemenea comunicare? Dacă din partea omului nu există capacitatea și dorința de a-L primi pe Duhul Sfânt, atunci nu se va întâmpla nimic. Domnul nu trimite nimănui cu forța harul Său. El caută credința, dragostea și nădejdea în inimile oamenilor și doar atunci își revarsă asupra lor harul Său, când ei cu credință profundă se deschid în fața Lui. Taina măreață însă se săvârșește prin aceasta. Taina se săvârșea în toate minunile împlinite de Hristos.

Domnul Iisus Hristos le spunea ucenicilor Săi: Cine va avea credință și se va boteza se va mântui, cine nu va avea credință se va osândi. Vedeți cât de importante sunt aceste cuvinte? Iar cei care nu au credință vor fi osândiți.

Sfântul Apostol Pavel spunea că toată esența învățaturii Evangheliei se reduce la credință, nădejde și dragoste. Trebuie, prin urmare, să avem o credință profundă, puternică, pentru a fi creștini, pentru a fi primitorii harului lui Dumnezeu.

Știm că marii sfinți, care aveau o astfel de inimă, posedau o cunoaștere mult mai profundă despre lume decât noi. Ei aveau darul vederii înainte, erau proroci, cunoșteau viitorul și prezentul. Iar orizontul nostru duhovnicesc este infinit mai sărac decât orizontul sfinților. Oare vom îndrăzni să gândim că putem cunoaște îngerii, că mintea noastră omenească este egală cu cea îngerească? Desigur că nu! Însă trebuie să recunoaștem existența incontestabilă a lumii nevăzute și, întâi de toate, trebuie să avem credință profundă în faptul că deasupra acestei lumi întregi stă Domnul Dumnezeu, Care le-a creat pe toate, care proniază și conduce.

Oamenii de știință, oameni străini de credință se referă la religie cu dispreț. Ei spun că trebuie să gândim și să judecăm doar la ceea ce este accesibil cercetării noastre. Ei consideră vorbe goale toate discuțiile despre o oarecare lume nevăzută, transcendentă. Vă voi spune că și noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin manifestările Sale. Îl cunoaștem prin manifestările puterii și măreției Lui, după

acțiunile Lui în inimile noastre. După acțiunile lui Dumnezeu, după revărsările puterii Lui asupra noastră, după harul lui Dumnezeu pe care îl simțim în inimile noastre Îl cunoaștem. Credința este nedemonstrabilă. Au existat multe, multe dispute, au fost multe încercări de a demonstra că Dumnezeu există și că Dumnezeu nu există. Dar nimeni nu a putut demonstra nici una, nici cealaltă. Dumnezeu poate fi receptat doar cu inima curată. Prin urmare să nu se rușineze inima voastră de toate atacurile asupra credinței din partea rațiunii și a științei. Fie ca știința să meargă pe calea ei, fie ca ea să cerceteze tainele naturii. Noi avem alt drum, drumul credinței, prin care cunoaștem lumea nevăzută, care ne umple inimile când ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos sub chipul pâinii și al vinului. Noi credem că acestea nu sunt doar pâine și vin, ci adevăratul Trup și Sânge ale lui Hristos. La fel, nimeni nu și-a văzut îngerul păzitor, dar noi toți credem că el există. ✿

Sf. Ier. Luca, Arhiepiscopul Crimei

„DIN SÂNGELE NOSTRU N-A MAI FOST NIMENI CARE SĂ-ȘI PIARDĂ CREDINȚA”

„Cea mai cutremurătoare personalitate a trecutului nostru zbuciumat este Constantin Brâncoveanu, decapitat la Constantinopol pentru credința neamului nostru, dimpreună cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei; faptă fără pereche în istoria noastră. Pe lângă ctitoriile lui, care parcă au ajuns într-o factură autohtonă frumosul pur, pe lângă stilul de viață și lucrarea românească rămasă de la acest începător de țară și păstrător de datini, cea mai profundă și mai pilduitoare moștenire este pentru noi jertfa de sine care stăruie cât vor fi veacurile - îndreptar moral al poporului nostru, o pildă uriașă de neatarnare și libertate, de stăpânire de sine, fără frică în fața morții, care libertate înseamnă viață.” *Poetul Ioan Alexandru*

După aproape 25 de ani de strălucită domnie marele Voievod, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul Ianache, vor fi părtași patimilor lui Hristos și vor fi încununati cu coroana sfântă a muceniciei. În Săptămâna Patimilor din anul 1714, ca urmare a trădării unor boieri, Constantin Vodă, cu fiii și ginerii săi, este dus la Înalta Poartă. Patru luni îl supun la cumplite chinuri, căci turcii voiau să pună mâna pe averea, uriașă după ei, a domnitorului. La sfârșit, negăsind averea la care se așteptau, turcii îl pun să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi au rămas neclintii în credința lor.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, acesta, împreună cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache, primesc sfârșitul mucenicesc. De față sunt și ambasadorii marilor puteri europene atunci când pătimitorul Voievod Constantin îi îmbărbătează pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate averile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdător pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre”.

Cumplit moment! Căci domnitorul asistă la decapitarea sfetnicului Ianache Văcărescu și a celor trei fii mai mari și la sfârșit este nevoit să-l întâlnească pe cel mai mic prunc al său, Mateiaș, de 12 ani: acesta, înspăimântat de iminenta sa moarte, strigă sultanului să-l ierte că se va face musulman. Pilon de bărbăție, tatăl său îi zice: „Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ”. Atunci copilul s-a îmbărbătat și, pregătit de crunta execuție, zice liniștit călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!”

Trupurile mucenicilor sunt aruncate de păgâni în mare. Creștini milostivi le culeg și le îngroapă în taină în insula Halchi, în biserica Mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin.

Despre credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii (patru fii și șapte fete) istoria consemnează că va fi surghiunită pentru mulți ani împreună cu fetele și ginerii săi.

Iar în 1720, ea va aduce în țară sfintele moaște ale domnitorului, pe care le înmormântează în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci veghează neîntrerupt lumina candeliei deasupra locului de odihnă al Voievodului mucenic. ❀

Cuv. Iosif de la Văratec, ucenicul Cuv. Paisie de la Neamț

cu familia sa și intră în monahism încă din tinerețe ca ucenic al Cuv. Paisie de la Neamț, pe când acesta se afla cu obștea sa la Mănăstirea Dragomirna. Sfântul Paisie se mută cu obștea la Măn. Secu și apoi la Neamț, iar Cuv. Iosif îl urmează. La sfatul starețului, este călugărit și hirotonit ieromonah.

În 1779 îl aflăm pe Sf. Iosif ca îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de pe lângă Măn. Neamț și povătuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. După o vreme, cu binecuvântarea starețului, devine sihastru în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie. Iar după anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuv. Iosif

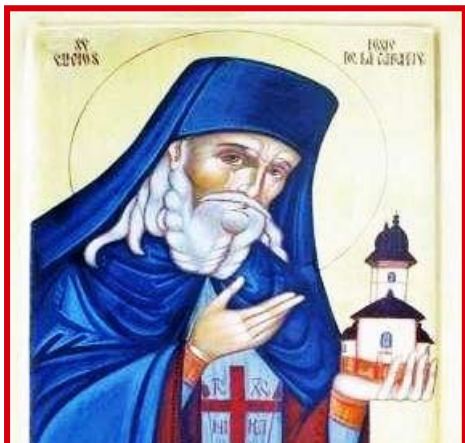
este rânduit să pună bazele Măn. Văratec. Devine ctitor al celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuv. Iosif cu darul facerii de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Trece la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Văratec.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, în ședința de lucru din 5-7 martie 2008, a hotărât trecerea sa în rândul sfinților, iar proclamarea canonizării a avut loc în data de 5 iunie, la Măn. Neamț. ❀

Născut în anul 1654, Constantin Brâncoveanu era după tată co-borător din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino. Orfan de tată din pruncie, este crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale, care îi dă o aleasă educație. După moartea voievodului Șerban Cantacuzino la anul 1688, vrednicul Constantin Brâncoveanu este ales domn al Țării Românești, cârmuindu-și țara cu pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Multe biserici și mănăstiri sunt ridicate sau înzestrate de evlaviosul domnitor în toată Țara Românească. Grijă și dărniciă sa se îndreaptă și spre frații români din Moldova și din Transilvania, la toate patriarhiile ortodoxe, nu-i uită nici pe dreptcredincioșii creștini aflați în suferință pe meleagurile siriene, caucaziene și arabe, la Locurile Sfinte ale Răsăritului: la Ierusalim, la Athos, la Sinai și la mănăstirile din Grecia și din insulele grecești.

S-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, într-o familie de oameni binecredincioși. Vine în Moldova împreună

SFÂNTUL IERARH SIMPLICIAN, EPISCOP AL MEDIOLANULUI

Acum șapte ani parohia Șerban Vodă a primit în dar moaștele Sfinților: Apostoli Petru și Pavel; Ierarhi Nicolae al Mirelor Lichiei, Ambrozie al Mediolanului (Milano), Dionisie și Simplician; Mucenici Ghervasie, Protasie, Nazarie și Celsie; Victor; Nabor și Felix; Sebastian; Sisiniu, Martiriu și Alexandru. Moaștele Sf. Ier. Nicolae au fost primite din partea fostului Episcop de Mantua, Robertus Busti, iar celelalte părțile, din Italia, prin bunăvoința Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano.

Așadar, în anul în care s-a sfințit Biserica Șerban Vodă am primit negrăite bucurii și binecuvântări prin aducerea din Italia a atâtor sfinți, care au trăit în primele patru secole ale creștinismului.

Unul dintre ei este Sfântul Simplician, care a trăit în secolul al IV-lea și i-a cunoscut și povățuit duhovnicește pe Episcopul Ambrozie al Mediolanului și pe Fericitul Augustin. Data de prăznuire este 14 august.

Sfântul Simplician s-a născut în jurul anului 320, probabil la Roma, a fost crescut într-o familie creștină și încă de tânăr a devenit preot. Cunoștea bine Sfânta Scriptură și era foarte educat. În jurul anului 355 a luat parte activ la convertirea la creștinism a filozofului Marius Victorinus. Când în 374 Ambrozie a fost ales episcop de Milano și botezat, Simplician a devenit îndrumătorul său. Ambrozie obișnuia să-l numească tată pe Simplician, ca semn al relației spirituale, deși cei doi erau și

buni prieteni. Sf. Simplician a rămas consilier și corespondent al Sf. Ambrozie. Probabil că în această perioadă Simplician s-a mutat la Milano, unde a și rămas.

Sf. Simplician a avut, de asemenea, un rol activ la convertirea Fericitului Augustin. Întâlnirea dintre cei doi a avut loc la Milano în 386 și este consemnată în Confesiunile lui Augustin. După convertirea sa, Augustin l-a numit „părinte spiritual al sufletului meu” pe Simplician și în 397 i-a dedicat lui Simplician două cărți, cunoscute sub numele de „De Diversis Quaestionibus ad Simplicianum”. Sf. Augustin se referea la el cu profundă recunoștință și-i prezenta propriile sale scrieri pentru a le revizui și comenta.

Pe patul de moarte, Sf. Ambrozie l-a susținut pe Simplician afirmând că era „cel mai potrivit succesor pentru scaunul episcopal, în ciuda vârstei sale avansate”. În aprilie 397, bătrânul Simplician a fost ales episcop de Milano,

la acea vreme capitală a Imperiului Roman de Apus. Timp de trei ani, el a condus ca un înțelept și bun păstor credincioșii Bisericii din Milano.

Un act foarte important al episcopiei sale a fost primirea la Milano a moaștelor celor trei martiri Sisiniu, Martiriu și Alexandru (n.r. – pe care și noi le avem în biserica noastră) trimise din Trento de episcopul Vigilius.

Sf. Simplician a fost înmormântat inițial în Biserica Sf. Nabor și Felix din Milano și ulterior adus în Biserica Fecioarelor, care a fost redenumită, în cinstea sa, Biserica Sf. Simplician. Sf. Ambrozie a fost cel care a început construcția acestei biserici, terminată de succesorul său, Simplician. ✦

Sfântul Gheorghe Pelerinul – un sfânt unic printre sfinții români

„Timp de 30 de ani nu a lipsit niciodată noaptea de la biserică. Intra la ora 11 înainte de miezul nopții și ieșea dimineața, între orele patru-cinci. Oriunde înnopta, în orașe, prin sate sau pe la mănăstiri, păstra cu sfințenie această rânduială. Aceasta era rugăciunea de foc a bătrânului Gheorghe Lazăr, pe care o săvârșea în taină, neștiut de oameni.” Arhim. Ioanichie Bălan

O viață dedicată rugăciunii, smereniei, ascezei, milosteniei, povățuirii duhovnicești, vindecării și alinării durerilor oamenilor. Un mirean care a trăit ca un sfânt din dragoste față de Dumnezeu și față de oameni.

Născut în comuna Șugag, județul Alba, în anul 1846, într-o familie de oameni gospodari, Moșul Gheorghe Lazăr s-a căsătorit la vârsta de 24 de ani și a avut cinci copii. A plecat, în anul 1884, în pelerinaj la Mormântul Domnului, în pustiul Iordanului și la Sinai, unde s-a rugat vreme de aproape un an de zile. La întoarcere, s-a nevoit timp de un an și jumătate în Muntele Athos, acest pelerinaj aducându-l tot mai aproape de Dumnezeu.

Întors acasă, a mai trăit în familie până în 1890, când și-a așezat copiii în rânduială și s-a retras ca un pelerin spre

mănăstirile Moldovei. După ce s-a închinat la toate sfintele locașuri, Moșul Gheorghe s-a stabilit definitiv la Piatra-Neamț. A trăit în clopotnița bisericii lui Ștefan cel Mare, în Turn, timp de 26 de ani, în post și rugăciune, fără pat, fără încălțăminte în picioare, ducând o viață aspră.

La 15 august 1916 s-a săvârșit în chilia lui, fiind înmormântat în cimitirul orașului. În vara anului 1934, osemintele sale au fost așezate în gropnița Măn. Văratec.

Îmbrăcat în cojoc, cu capul descoperit, cu „Psaltirea” sub braț, cu crucea și toiagul în mână, așa mergea Moșul Gheorghe prin Piatra Neamț, rostind în taină Rugăciunea lui Iisus și Psalmii lui David. Din banii pe care îi primea, cumpăra multe pâini calde pe care le împărțea cerșetorilor din oraș, care îl

așteptau în fața clopotniței. Tot celor necăjiți le dădea și banii primiți de pomană. Urca în turn, unde se ruga până spre seară. După asfințitul soarelui, mânca legume fierte și apoi se culca. La ora 11 noaptea, bătrânul

pelerin cobora din turn, se închidea în biserică și se ruga acolo singur, până dimineața.

Vara și iarna, Moșul Gheorghe Lazăr umbla desculț și descoperit, oricât de cald sau de ger ar fi fost. Pietrenii se minunau văzând cum iarna ieșeau aburi de pe creștetul său, iar zăpada și gheața i se topeau sub tălpi. Cu toate acestea, toți cei care l-au cunoscut au dat mărturie că bătrânul nu a fost niciodată bolnav.

Viața lui Moș Gheorghe Lazăr este o lungă și minunată poveste, din care nu ai vrea să pierzi nicio parte. Arhimandritul Ioanichie Bălan de la Măn. Sihăstria și Părintele Dumitru Stăniloae au scris despre acest sfânt al poporului român.

Canonizat cu numele de Pelerinul, își merită cu prisosință acest apelativ, pentru că cea mai mare parte a vieții lui a cutreierat, cel mai adesea pe jos, drumurile țării, dar și pe cele de la Locurile Sfinte din Palestina sau Muntele Athos. Oriunde ajungea, se caza cât mai aproape de biserică, unde noaptea priveghea, cu mâinile ridicate și cu sute de metanii, până în zori.

Dar nu numai apelativul de PELERINUL putea să-i fie pus la canonizare. I s-ar fi potrivit din plin și altele:

ISIHASTUL

Căci deși era mirean, viața sa era ca a unui monah, dacă nu chiar a unui sihastru. Se ruga mult, aproape tot timpul cât era treaz, Psaltirea, pe care o cunoștea de mic pe dinafară, nu-i rămânea nerostită în fiecare zi. Iar noaptea, în biserică, se ruga cu sute de metanii, pomenind pe toți sfinții pe care îi cunoștea și pe care îi ruga să mijlocească pentru cei care îi ceruseră să se roage pentru necazurile lor. Din prima călătorie la Locurile Sfinte și Athos se întorsese cu rugăciunea inimii, pe care o rostea mereu și pe care i-o transmisese și fiicei sale, Ana.

MILOSTIVUL

În fiecare zi mergea pe străzile orașului Piatra Neamț, psalmodiind Psaltirea, iar cei care îl vedeau, se apropiau de el și-i dădeau de multe ori câte un ban, nu primea mai mult. Cu aceștia cumpăra zilnic pâine și-i miluia pe săracii care-l așteptau la Turn și dădea bani văduvelor sau săracilor care erau în mari necazuri.

TĂMĂDUITORUL sau VINDECĂTORUL

Rugăciunile sale îi vindeau pe mulți

ISSN 2821 - 7071 ISSN-L 2821 - 7071

din cei bolnavi. Se povestește că la un moment dat o evreică nu putea să nască, fiind pe moarte. Familia sa, de negustori, îl cheamă pe Moș Gheorghe să le salveze fata. Acesta intră în casă și-i spune tinerei: „Hai, deschide-te cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Și ea a născut. „A venit și i-a făcut cruce pe cap și a spus: Să fie al lui Hristos! Și s-a făcut sănătoasă și s-a botezat și ea și copilul, și i-a pus numele Gheorghe.” Și toți ai casei s-au botezat. Iar la un moment dat, făcuse rost de două camere mari unde veneau bolnavii săraci. Făcuse un fel de bolniță pentru ei. Venea la ei cu pâine și-i hrănea pe toți, apoi făcea toată noaptea rugăciune pentru ei.

FĂCĂTORUL DE MINUNI

Multe și mari minuni a făcut în viața sa și nici azi izvorul minunilor nu seacă. El însuși era o minune, căci umbla desculț vara, iarna, cu sloiul de gheață pe picioarele lui, iar picioarele sale erau calde. Cea mai cunoscută dintre minuni este aceea care s-a petrecut când s-a urcat fără bilet în tren, iar conductorul, necunoscându-l, l-a dat jos la prima stație. El, coborând, le spune cu blândețe tuturor: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Iar trenul nu mai pleacă, chiar și după schimbarea locomotivei, până când nu-l urcă din nou în tren pe Moș Gheorghe.

Și încă i s-ar putea spune:

SMERITUL, ASCETUL sau PROROCUL

Fiecare cuvânt are acoperire în aur în viața Sfântului Gheorghe. Un sfânt atât de aproape de oameni!

În 1916, la Adormirea Maicii Domnului, când România a intrat în război, Moș Gheorghe Lazăr este găsit de clopotar în Turn adormit în Domnul. La înmormântarea lui s-au adunat peste cincizeci de preoți, ierarhi, stareți, pustnici, călugări, maici și mii de credincioși. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț cu același cojoc

rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale pus alături în sicriu, în ziua de 18 august 1916.

Osemintele sale au fost dezgropate în vara anului 1934 de Protosinghelul Damaschin Trofin, ucenicul său, stareț la Măn. Râșca. Punând moaștele într-un sicriș, pornește cu căruța spre Râșca. Însă caii o iau în galop, oprindu-se doar la Măn Văratec. Osemintele au fost puse în gropnița (osuarul) mănăstirii, unde mulți închinători au primit binecuvântarea sfântului.

Părintele Dumitru Stăniloae spunea: „Moșul Gheorghe» a fost cunoscut și cinstit ca sfânt nu numai în România, ci și la Athos. Și astăzi încă poporul îl consideră ca pe un sfânt al veacului nostru”. Cei mai mulți au exprimat dimensiunea umană a vieții sale și l-au numit mai ales „Moșul” Gheorghe Lazăr. Dar alți contemporani și posteritatea i-au spus și „nebun pentru Hristos” sau „sihastru” - deși a trăit în mijlocul mulțimilor - iar alții l-au numit „ascet” și „călugăr”, deși nu s-a călugărit niciodată.

În 2018, în martie, a avut loc și canonizarea sa – Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în rândul sfinților, cu zi de prăznuire 17 august, pe cel care toată viața a fugit de orice prilej de mândrie, urmându-L doar pe Hristos.

Sfântul Gheorghe Pelerinul – primul sfânt român cu această titulatură la canonizare – este ocrotitorul tuturor celor care-i cer ajutorul. Nu doar al pelerinilor, al nevoiașilor, al mirenilor, al monahilor, al bolnavilor, al românilor, ci al tuturor celor care-L caută pe Hristos și care fac din viața lor un drum continuu către Împărăția lui Dumnezeu. Și luați aminte la testamentul sfântului, simplu de împlinit și tare de folos: iubirea de Dumnezeu și de oameni, milostenie și rugăciune. Deschideți în fiecare zi Psaltirea și rugați-vă în psalmi atât cât puteți, ca să vă aflați printre moștenitorii marii bogății de har a Sfântului Gheorghe Pelerinul, slujitorul și prietenul lui Dumnezeu. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-18 AUGUST 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 14.08.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 10 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului Închinare la Epitaful Maicii Domnului Vecernie mare cu Litie – Prohodul Adormirii Maicii Domnului, Procesiune cu Icoana și Epitaful Adormirii Maicii Domnului
Joi 15.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Hramul parohiei Șerban Vodă – (†) Adormirea Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 16.08.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 17.08.	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 18.08.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) - Utrenia, Sf. Liturghie

În acest Post, în fiecare zi, de la ora 18⁰⁰, se va citi în biserică Paraclisul Maicii Domnului

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2024 ESTE DE 100 LEI